

Zpráva o duchovním stavu sboru v roce 2021 – část faráře

Centrem zvěstování evangelia jsou stále nedělní bohoslužby. Proto se snažím vybírat pestrou škálu kazatelů/ek, kteří mají často jiný duktus než já, neboť jsem přesvědčen, že rozdílnost názorů nemá vést k roztržkám, ale naopak posilovat výběr a ten pak vede ke kritickému myšlení, které posiluje víru. Proto i posezení pod pergolou pokládám za důležitou součást neděle, bez ohledu na to, jakým směrem se tu, kterou neděli řeči vyvinou...

Nedělní škola je dobrou tradicí; někdy však rodiny chtějí sledovat bohoslužby společně a není snadné vyhovět obojímu. Na farářském kurzu zazněl pro nás dost šokující pohled ze Švýcarska, kde nedělní školu zrušili.

Pastorační rozhovory jsou nejlepší při osobních setkáních, ale situace nás často nutila k telefonickým či jinak online rozhovorům, což ne vždy plnilo svůj účel, na rozdíl od biblických hodin, kde se jedná převážně o výklad a rozhovor kolem daného textu či tématu. Asi by bylo dobré zavést ještě jinou formu neformálních hovorů na faře, třeba jednou měsíčně pokec, kde pak záleží na kazateli, jakým směrem hovor povede.

Důležitou součástí, která zajišťuje růst sboru, je misie, která se týká nejen faráře, ale všech členů sboru, aby „svědčili“ svým sousedům a spolupracovníkům, na koho jsou v životě orientovaní a proč a kam že to v neděli chodí. Neboť pouze sbor, kde je dostatek lidí v produktivním věku může zaručit i finanční zajištění, a tedy i další existenci sboru. Snad na tomto místě si můžeme sáhnout do svědomí a položit si otázku: proč naše dospělé děti do sboru v drtivé většině nechodí? Dá se to změnit nebo je pozdě...?

Já, jakožto farář sboru, se snažím oslovovat co nejširší škálu lidí, často možná až příliš urputně, ale stále mám na mysli dobu, kdy jsem sám do církve přišel a nikdo mi neřekl: přijď příště zas. Dnešní doba je duchovně vyprahlá a lidé hledají. Jde tedy jen o to vhodným způsobem je oslovit a nabídnout rovnocenný dialog, nikoliv náboženskou nalejvárnu, kde já mám samozřejmě pravdu.

Dalším mým působištěm je hospic v Čerčanech, kam se snažím aspoň jednou týdně jezdit a kde pořádám programy a pobožnosti, mluvím s klienty, někdy i jejich příbuznými a personálem, případně i hosty dobrobistra (neboť tam obvykle dochází lidé s určitým vztahem k místu...) účastním se společných mší apod.

Důležitý je rovněž mezicírkevní přesah. Teď nemyslím jen na etablované církve v okolí (Katolíky a Husity) ale i neformální křesťanská společenství, která v bezprostředním okolí jsou, ale o kterých toho víme málo. S některými jsem měl společnou slavnost smíření v Mnichovicích a modlitební setkání v Katušce v Benešově, kde působí i alternativní škola. Ta i jiné alternativní skupiny jsou také předmětem mého působení.

Další důležitou činností je spolupráce s obcí. Po počátečním váhání ze strany některých členů sboru se ukázalo, že spolupráce je oboustranně prospěšná. Když jsem při poslední brigádě obcházel vesnici s berlemi, lidé mě zdravili a dávali se do řeči; už tedy minimálně vědí, že se s farářem dá mluvit. A co teprve za 100 let!

Jsem rád, že soběhrdský sbor je otevřený, tolerantní, že se lidé scházejí rádi a že pohled od stolu Páně mě v neděli ve čtvrt na jedenáct naplňuje radostí a euforií a nabíjí mě. Žijeme z Boží milosti a já mám pocit, že na našem sboru to je vidět. Amen